

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **R. V.**, bývajúcej v V.V.P., zastúpenej JUDr. M. K., advokátkou v P.P., proti žalovanému **V. Š.**, bývajúcemu v V.V.P., zastúpeného JUDr. J. H., advokátom v P.P., **o odstránenie stavieb**, vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 4 C 105/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. decembra 2010, sp. zn. 4 Co 56/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Partizánske rozsudkom z 1. decembra 2009 č.k. 4 C 105/2008-154 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa po úprave petitu domáhala uloženia povinnosti žalovanému odstrániť stavby (hospodársku budovu, garáž, chliev, oplotenie a pivnicu) umiestnené na parc. č. X.X., vedených na LV č. X., v kat. úz. V.V. a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 495,84 Eur do troch dní, k rukám advokáta. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 124, § 126 ods. 1 a § 135c ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka, vecne zistením, že žalobkyňa je vlastníčkou pozemkov, na ktorých sú postavené majúce sa odstrániť stavby, vlastníkom ktorých je žalovaný. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že stavby postavil pôvodný vlastník pozemku, preto v tom čase nešlo o postavenie stavby na cudzom pozemku, a ani o neoprávnené stavby. Nehnutel'nosti od pôvodného vlastníka nadobudli rodičia žalovaného, ktorí ich následne previedli na žalovaného. S vybudovaním oplotenia na hranici pozemkov žalobkyňa nesúhlas neprejavila a pivnica nie je stavbou spojenou so zemou pevným

základom. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 9. decembra 2010, sp. zn. 4 Co 56/2010, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., keď sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, keďže žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. S poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 62,70 Eur k rukám advokáta do troch dní.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa, navrhla oba rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní uviedla, že odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku čoho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a taktiež sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ďalej podrobne zopakovala celý skutkový stav uvádzaný v priebehu konania tak pred okresným ako aj odvolacím súdom a to jednotlivo vo vzťahu ku každej nehnuteľnosti, z čoho vyvodila, že súdy oboch stupňov neposúdili stav veci správne a nesprávne zistili skutkový stav (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). S poukazom na Smernicu pléna Najvyššieho súdu ČSSR z 18. decembra 1967, Pls 6/1967, o predpokladoch pre zvýšenie úrovne súdnych rozhodnutí v občianskom súdnom konaní, namietla, že zo znenia výroku (súdu prvého stupňa – pozn. dovolacieho súdu) nie je zrejmé ako súd rozhodol, keď z výroku „návrh sa zamietá“ nie je zrejmé, aký bol uplatnený nárok. Takáto neurčitosť výroku potom zakladá vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. inú vadu konania. Z uvedených dôvodov navrhla obe rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že ho považuje za nedôvodné, žalobkyni nebola odňatá možnosť konať pred súdom a pokiaľ ide o ďalšie dôvody, tie nie sú dôvodmi, pre ktoré je daná prípustnosť dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p., je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., žalobkyňa v dovolaní ani nenamietala, a tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

V predmetnej veci dovolateľka namietala existenciu vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ktorú však bližšie ničím nekonkretizovala.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu alebo rozhodnutie súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, 2/ to, že sa tak stalo v dôsledku postupu súdu, 3/ a to voči účastníkovi konania. Vzhľadom ku skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalobkyni neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov, a nevytvorili jej tak procesnú prekážku, ktorá by mala za následok odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolaateľka ďalej namietala vady konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne, že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie ods. 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovaného, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením jeho zástupcu k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelne bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2011

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová